

טירונות

בלוז

סאח ניל סיימון חרגוס אלי ביז'אווי ביסוי מיטקו בוזקוב

שחקני תיאטרון באר-שבע
לעונה 2013-2012
(לפי סדר הא"ב):

- אבישר עידן
- אדרת קובי
- אופיר אלון
- אילדים נופר
- איסרליש דני
- איתן יעל
- אלפי-אהרון גורי
- אנידג'ר עמי
- בוימוולד-איזנברג אפרת
- ביטרמן רון
- בס גלוריה
- בסון ליאור
- ברנמן נמרוד
- ברובינסקי ירון
- ברנד מיכל
- גולן שירי
- גורל לי
- גרובלס יעל
- הגואל אוולין
- הרוש אלירן
- יונברג מיכל
- זגורי אורי
- זו-ארץ גיא
- חני תום
- טובי יונת
- ילינק מיטל
- כהן אורן
- כרמי יובל
- לואל גיא
- ליון תמר
- מאירסון אורה
- מנקה ניר
- מנשהרוב איציק
- מסינגר רמה
- סוויסה מאיר
- סידליק אדר
- עדי אדוה
- פוקס סיגלית
- פסטרנק אביטל
- פריבס אלדד
- פרידמן ולדימיר
- פרימן עופר
- צרויה נילי
- צ'רכי לירז
- צ'רצ'י יונתן
- קובריגרו ראובן
- קוזלובסקי רויה
- קוריאט שלומי
- קריאף אמיר
- קשת רותם
- רוטשילד ניצן
- רייך ירמי
- שויף מרינה
- שולמן מולי
- שטראוס זהר
- שירום מירב
- תדהר אביהוד
- תורג'מן מעיין
- בוגרי גודמן -
- ביה"ס למשחק בנגב

מאת: ניל סיימון
תרגום: אלי ביז'אווי
בימוי: מיטקו בזקוב
תפאורה: ששה ליסיאנסקי
תלבושות: סבטלנה ברגר
תאורה: אורי מורג
ניהול מוסיקלי: רן בגנו

שחקנים:
תום אבני - יוג'ין מוריס ג'רום
רון ביטרמן - סמל תומי
יעל גרובלס/ענבר דונן - דיזי האניגן
אלירן הרוש - ג'יימס הנסי
תום חגי - ארנולד אפשטיין
אורן כהן - דונלד קרני
אורי מזעקי - רוי סלרידג'
אדוה עדני - רואנה
איתי פולישוק - ג'וזף ויקובסקי

משך ההצגה:
שעה ו-40 דקות (ללא הפסקה)
הצגה ראשונה: 2/3/13

בחסות:
משרד התרבות והספורט
עיריית באר-שבע
הרשות לפיתוח הנגב

תיאטרון באר-שבע
במשכן לאמנויות הבמה באר-שבע,
שד' יצחק רגר 41 באר-שבע,
טל: 08-6266444

הצטרפו לדף הפייסבוק

על המחזה

מרץ 1943, אמריקה הגדולה מצטרפת למאמץ המלחמתי של בנות הברית כדי ללחום במפלצת הנאצית. יוג'ין הצעיר, בן דמותו הספרותי של ניל סימון, עוזב את הבית המזוהה ואת המשפחה, נוסע ברכבת לילה עם עוד חמישה אמריקנים צעירים אל הבלתי נודע, בסיס הטיורנים אשר בבילוקסי, מיסיסיפי, חור נידח בדרום הרחוק של ארה"ב, למלא את חובתו למולדת האמריקנית ולמצפון היהודי הלוחץ. את המתרחש מתעד יוג'ין בעקביות בזימונו, ומצייר בפנינו תמונה משעשעת ונוגעת ללב של חוויית הטיורנות.

שלוש מטרות ניצבות לנגד עיניו: להפוך לסופר, להישאר בחיים ולאבד את בתוליו. אך תקופה זו עתידה להפוך משמעותית הרבה יותר. יחד עם חבריו, הוא יחשף ל"עולם האמיתי"; לחילוי החברה, לדעות הקדומות ולגזענות. הוא יאלץ להתמודד עם תנאים לא פשוטים וילמד שיעורים ראשוניים ומשמעותיים בענייני סמכות, סכנה, חברות ואהבה בדרכו להפוך לא רק לחייל טוב יותר, אלא גם לאדם טוב יותר. קומדיה מצחיקה בטררף וכמו תמיד אצל ניל סימון גם מרגשת עד דמעות.

מנהל ייצור ותפעול:

יואב מהרבני

מנהל הצגה:

שלמה לסרי

מנהל טכני:

אבי קובני

מנהל במה:

אלי יורם

עוזרת במאי:

דני אטרקצי

תפעול תאורה:

אלירן צדוק, שמואל מור

תפעול סאונד:

אופיר ספיר, ניר רובין

רקווזיטור:

אלעד רחמים

צוות טכני:

אלי יוספי

מלבישה:

יהודית אלקיים

תסרוקות:

רעיסה פודלובה

ייצור אביזרים:

אהובה ארז

בניית תפאורה:

שירותי במה "במה פלוס"

תפירת תלבושות:

"תפור עליך", אלינה ניסנזון

הפקה ועריכת תוכנייה:

שני אמור, טל חדד

עיבוד תכנים:

מאיה פרגי

עיצוב תוכנייה:

סטודיו יוכי לנג

צילום תוכנייה:

דניאל קמינסקי

הפקות דפוס:

דפוס דימונה

הסעות:

אמינות בשירות, אילן נאור

והמוביל הדרומי צביקה

הובלות:

"משה צמח", "בני את אמיר"

ציוד צבאי:

פיני קליבר

אמא שלי, מיימי לוי, נולדה בהרלם שבניו יורק, בסביבות 1900. איש לא ידע את התאריך המדויק. היא ידעה רק שנולדה בלילה השני של ראש השנה. הוריה, שהיגרו לאמריקה מרוסיה, נתנו לכל ילדיהם, משום מה, משום מה, הוריה, משום מה, המשיכו במסורת זו. אני משקיף על נישואיהם של הורי, מיימי ואירוינג סימון, מבעד לזכרונותיו של ילד, זכרונות שהיו מעורבים בלא מעט כאב, כעור וכעס בשל מריבותיהם הקשות, ולחילופין, מדי פעם - פרצי האידיליה ושמחה. האמת נמצאת כנראה איפה שהוא בין זה לזה.

כיון שאבי עזב את אמי לפחות שמונה פעמים במרוצת הנישואים, ובכל פעם נעדר מן הבית פרקי זמן שנעו בין חודש לשנה, וכיון שאחי היה מבוגר ממני בשמונה שנים ועסוק בבית הספר או בעבודה, הייתי נתון להשגחתה הבלעדית של אמי. היא היתה אשה טובה, מסורה וחרוזה. כשחליתי במחלות הילדות שלי תמיד היתה לצידי, דואגת ומטפלת בי באהבה ובחום. וכשחשה עצמה חסרת אונים, למשל כשהחום שלי עלה, היתה מקללת את אבי, יוצאת בריצה אל המסדרון כשהיא הולמת על דלתות השכנים ומתחננת לעזרה, ובאה בטרונות לאלוהים ששוב נסס אותה בעת צרה. הייתי שוכב במיטה ומקשיב ליללותיה ולתחנוניה הקולניים - שמישהו ישיט עזרה לילד החולה - זה הבהיל אותי יותר מאשר עצם המחלה שלי. חשבתי שזאת אשמתי ונדרתי אז לעצמי שאם אוכל לטפל בעצמי, לרפא את עצמי, אחסוך ממנה את המועקות והמצוקות. מאז ועד עתה אני נמנע בעקביות מכל בקשת עזרה, סיוע, וניחומים מסוג כל שהוא. "עשה זאת בעצמך, ניל" זאת היתה תגובתי לטראומות הילדות שלי. וכמו שאמרו הפסיכולוגים שלי לאורך השנים: "התבררת מהר מדי, אולי הורייך לא נתנו לך את הדברים שהיית זקוק להם, אבל ברור גם שבחרת לא לקחת מה שהציעו לך." קל לי הרבה יותר לתת מתנה מאשר לקבל, להציע עזרה מאשר לבקש, לאהוב מישהו מאשר להיות נאהב.

כשהייתי נער היו לי אמנם חברים אבל לא הייתי הפופולרי ביותר בשכונה, גם לא הספורטאי הטוב ביותר, ואפילו לא התלמיד הטוב ביותר. ובכל זאת, בגיל עשר פקדה אותי הזייה חוזרת ונשנית, לפיה נולדתי להיות מלך. לא מלך המדינה שלי, אלא שליט של איזו ארץ ענקית ורחוקה, שהיתה קיימת רק בדמיוני. בפנטזיה שלי, כל העולם ידע על מוצאי המלכותי, אבל כולם נשבעו לשמור אותו בסוד ולא לגלות לי את האמת, כדי שלא להשחית את אופיי. אפילו חברי בבית הספר ידעו שיבוא יום ואמלוך עליהם. אבל כולם שמרו על קשר של שתיקה כדי שלא אחוש שאני שונה מהם. גם המורים שלי ידעו, כולל המורה לעברית, שנוף בי לא פעם על עצלונתי, ואמר שלא יצא ממני כלום, אפילו הבריון של הכתה, שכמעט שבר לי את האף, גם הוא ידע שאני עתיד להיות מלך, וכולם הפליאו לשמור על הסוד. ואז... התחלתי לחוש קוצר רוח. הרגשתי שאני כבר בשל לדעת, רציתי שהסוד יצא לאור, כמה זמן הם חושבים להמשיך ולשחק את המשחק הזה? כשהגעתי לגיל שנים עשרה התחילו לכרסם בי ספקות. בגיל שלוש עשרה קולי התחיל להשתנות, גבהתי, אבל עדיין, משום מה, לא נראיתי מלכותי. בגיל ארבע עשרה, בנות התחילו לעניין אותי יותר מאשר המלכות, עד כדי כך שהחלטתי שאם בטי, שישבה שני ספסלים לפני, תרשה לי לנשק אותה, אוותר על הכתר... כעבור שנים רבות, לאחר הצגת "הזוג המוזר" כינה אותי מבקר אחד "המלך החדש של הקומדיה". "או-או", אמרתי לעצמי, "אולי הנבואה שלי בכל זאת מתגשמת?" ככל שהתברתי חשתי שמתחוללים בי שינויים - יותר בטחון עצמי, יותר אנרגיה, יותר בהירות לגבי הכיוון שעלי ללכת בו - אבל הפער בין הילד שנולד כמרוחן לבין האיש שקראו לו עתה ניל, הלך וגדל. במקום איש בוגר אחד, ששתי הישויות מתמזגות בתוכו, נותרה בי ישות עלומה, תובענית, אשר רצתה שיישמע קולה על ידי הישות השנייה, שהלכה והפכה לדמות ציבורית, התרחקה מהחברים הישנים, מבני הדודים, מהמקורות.

מדהים עד כמה מעט אנו זוכרים מן השנים הראשונות לחיינו ואיזו השפעה מכריעה יש להן על עיצוב אשיותנו של המבוגר לעתיד לבוא, כשהן מותירות אחריהן צלקות נסתרות של כאבים, עלבונות ופחדים... כתבתי מחזות שגרמו לאנשים לצחוק, רצייתי לזכות לתגובות שיפצו אותי על החסר שהיה לי בשנים המעצבות של חיי. כשהקהל צחק הרגשתי מסופק, מפוייס, היה זה אות שאוהבים אותי, שמקבלים אותי. בילדותי היה קול הצחוק בבית סימן לבטחון, אבל הוא נשמע רק לעיתים רחוקות. בעיקר נשמעו בביתנו קולות של דלתות נטרקות בזעם, בכל פעם שאבי נטל לעצמו עוד חופשה מאיתנו. הצחוק שנשמע באולם התיאטרון הרגיע והזין אותי, ולמשך זמן מה כיפר על זכרונות החרדה והנטישה של ילדותי.

הקהילה היהודית בארצות הברית

חופש הדת בארצות הברית

ארצות הברית זכתה לעצמאות בשנת 1776, לאחר ש-13 המושבות הבריטיות בצפון אמריקה מרדו בשלטון הבריטי וניצחו במלחמת העצמאות האמריקאית (1775-1783). בחוקה האמריקאית שנוסחה בשנת 1787, הובטח לכל האזרחים שוויון מלא ללא כל אפליה על רקע דתי. לבני כל הדתות הובטח חופש הפולחן ללא הפרעה מצד השלטונות וללא כפייה של מנהגים דתיים.

ארצות הברית הייתה המדינה הראשונה להבטיח זכויות שוות לבני כל הדתות, בשנים אלו מדינות אירופה והעולם המוסלמי הפלו לרעה את התושבים שלא השתייכו לדת השלטת במדינה. בזכות הסובלנות הדתית האמריקאית הפכה ארצות הברית לארץ מקלט למיעוטים דתיים רבים שידעו כי באמריקה יוכלו לקיים את דתם בלי חשש מרדיפת השלטונות.

מעמדם החוקי של יהודי העולם

העם היהודי התרכז בראשית העידן המודרני במזרח ומרכז אירופה ובאימפריה העות'מנית. קהילות קטנות יותר חיו במערב אירופה, בצפון אפריקה ובמקומות אחרים. היהודים סבלו בארצות אלו מאפליה שיטתית וממוסדות. השלטונות במדינות מסוימות אסרו כלל את כניסת היהודים לארצותיהם. משטרים אחרים הטילו עליהם מגבלות מיוחדות: הגבלה במקומות המגורים, איסור נשיאה במשרות ציבוריות, מסים מיוחדים ועוד. בנוסף, היהודים היו חשופים לגלים של אלימות מצד האוכלוסייה הסובבת. פרעות אלו, שרבו במיוחד במזרח אירופה, נודעו בשם פוגרומים.

יהודי מערב ומרכז אירופה תלו את תקוותם באמנציפציה: תהליך שבו בהדרגה זכו היהודים לשוויון זכויות משפטי במערב אירופה במאה ה-19. היהודים במערב אירופה האמינו כי האמנציפציה תוביל להשתלבות של היהודים בחברה הסובבת על בסיס של שוויון זכויות. השתלבותם, האמינו יהודי מערב אירופה, תוביל להיעלמותה של השנאה מצד החברה הנוצרית ממנה סבלו יהודי אירופה מאות שנים. במזרח אירופה, שם חיו רוב יהודי העולם, לא עמדה האמנציפציה על הפרק עד תום מלחמת העולם הראשונה.

היווצרותה של הקהילה היהודית האמריקאית

יהודים הגיעו לצפון אמריקה שנים רבות לפני הקמתה של ארצות הברית. ראשוני היהודים הגיעו למושבה ההולנדית ניו-אמסטרדם באמצע המאה ה-17. שנים ספורות מאוחר יותר המושבה נכבשה על ידי הבריטים ושמה שונה לניו-יורק. ניתן להבחין בשלושה גלי הגירה עיקריים לארצות הברית עד סגירת שערי ארצות הברית בפני מהגרים בשנים 1924-1921.

הגל הראשון (1820-1854):

ראשוני היהודים הגיעו לאמריקה בתקופה הקולוניאלית, מדובר במשפחות ספורות שהגיעו לצפון אמריקה מדי שנה. הקהילות הקטנות שהקימו המהגרים היהודים מנו לא יותר מעשרות או מאות בודדות. הקהילה היהודית בארצות הברית עם הקמתה מנתה על פי הערכות כ-2500 נפשות (מתוך אוכלוסייה כללית של 2,500,000). הקהילות היהודיות התרכזו בערים הגדולות לחופי האוקיאנוס האטלנטי. הקהילות הגדולות ביותר התקיימו בניו-יורק, צ'ארלסטון, פילדלפיה וערים אחרות. הקהילה הגדולה ביותר בתקופה זו הייתה צ'ארלסטון, בשיאה מנתה הקהילה 800 תושבים. היהודים התפרנסו בעידן זה בעיקר ממסחר לסוגיו, מיבוא ויצוא בהיקפים גדולים ועד חנויות ורוכלות. יהודים רבים התפרנסו ממלאכות שונות: חייטות, עיבוד עורות ועוד. אולם לצד הפרנסות היהודיות המסורתיות, מסחר ומלאכה, החלו בעידן זה לעסוק יהודים גם במקצועות חופשיים: עיתונאות, הוראה, משפטים, שירות המדינה ועוד.

כמו בחלקים אחרים של העולם נמנעו יהודים בעיסוק חקלאות: הפרנסה הנפוצה ביותר בקרב הלא-יהודים.

הגל הראשון של היהודים הגיע לאמריקה מארצות מערב ומרכז אירופה, בעיקר מאנגליה, הולנד וגרמניה. מבחינת מוצאם הם נחלקו לשתי קבוצות: הספרדים והאשכנזים. הספרדים, יהודים שעזבו את ספרד ופורטוגל לאחר גירוש ספרד ורדיפות האינקוויזיציה והתיישבו בעיקר בארצות מערב אירופה ומשם חלקם היגרו לארצות הברית. הקבוצה השנייה הייתה היהודים האשכנזים קבוצות של יהודים שהגיעו מהאזורים השונים בגרמניה ובפולין ומדינות סמוכות. שתי הקבוצות שבראשית דרכן נחלקו במנהגים ואף בשפה (אידיש לעומת ספרדית), התגבשו ובכל ריכוזי היהודים לקהילה אחת. ברוב המקרים היהודים הספרדים, שהיו לרוב עשירים ומשכילים יותר, תפסו את עמדות ההנהגה הקהילתיות והקהילות קיימו טקסים ומנהגים על פי נוסח ספרד.

החשיבות של הקהילה היהודית המוקדמת בארצות הברית: הקהילה היהודית שהתקיימה בארצות הברית בין השנים 1820-1854, למרות שהייתה קטנה מאד יחסית לקהילות אחרות, הייתה בעלת חשיבות עצומה לעתידה של היהדות האמריקאית. לראשונה, התקיימה קהילה יהודית על בסיס של שוויון אזרחי: יהודים התגייסו לצבא ולחמו בצבא האמריקאי, יהודים היו בעלי זכות בחירה, יהודים נבחרו למשרות ציבוריות ואף לבתי הנבחרים במדינות ובערים. הקהילה היהודית המוקדמת הקימה מוסדות יהודיים נפרדים: חינוך, בתי כנסת ומוסדות רווחה לעזרה הדדית. היהודים פעלו גם בקבוצה בתחום הפוליטי כדי להבטיח את זכויותיהם ושאפיותיהם. בקרב היהודים התפתחה ההכרה כי ארצות הברית מאפשרת ליהודים מכל העולם הזדמנות לחיים בתנאי שוויון, כמעט ללא גילויים של אנטישמיות. בכתיבי היהודים מתקופה זו עולה תחושת ההערכה והתודה לגורלם ולמעמדם בארצות הברית. רבים מהם ראו בארצות הברית את מולדתם וטענו כי ארצות הברית היא המקום הראוי ליהודי העולם. ההצלחה והכבוד לו זכתה הקהילה היהודית הראשונית של ארצות הברית עודדה יהודים רבים להגר לארצות הברית.

הגל השני (1880-1840):

גל ההגירה השני של יהודים לארצות הברית התקיים במהלך המאה ה-19, רוב היהודים שהגיעו לארצות הברית בתקופה זו היגרו אליה מגרמניה. כ-240,000 יהודים לארצות הברית מגרמניה ומהאזורים הסמוכים לה.

הסיבות העיקריות להגירה היהודית ממרכז אירופה בשנים אלו הן:

אכזבה מהתקווה לאמנציפציה: יהודי גרמניה האמינו כי הענקת אמנציפציה (שוויון זכויות משפטי) ליהודים בגרמניה עתידה להתקיים בעתיד הקרוב. בראשית המאה ה-19 אכן ניתנה לחלק מהיהודים אמנציפציה, בעקבות כיבושי נפוליון. אולם שוויון הזכויות בוטל לאחר תבוסתו של נפוליון. ניסיון רציני נוסף לאמנציפציה התקיים בשנת 1848. בשנה זו, הידועה כ"אביב העמים", התקיימה שורה של מהפכות במדינות רבות באירופה: איטליה, צ'כיה, הונגריה, צרפת המדינות הגרמניות השונות (לפני איחודה של גרמניה) ומדינות אחרות. המורדים היו דמוקרטים וליברלים שביקשו לקיים שלטון שיקיים שוויון בין החלקים השונים בחברה האירופית ובכלל זה גם בין הדתות השונות. כל מרידות אביב העמים דוכאו עד שנת 1849. החוקים השוויוניים שחוקקו המשטרים המהפכניים בוטלו. היהודים שהיו מראשוני התומכים במהפכות סבלו במיוחד מזעמם של השלטנים נגדם מרדו. כשלון המהפכות גרם ליהודים רבים להסיק כי עתיד יהודי אירופה לא צפוי להשתפר ולכן רבים הגרו למדינה בה ידעו כי מתקיים שוויון זכויות - ארצות הברית.

שפל כלכלי בגרמניה: שנות הארבעים והחמישים היו שנים של שפל כלכלי קשה בגרמניה ובמרכז אירופה. יהודים רבים נאלצו להגר כדי לחפש מקורות פרנסה מעבר לים.

פריחה כלכלית בארצות הברית: במהלך המאה ה-19 התקיים בארצות הברית תהליך תיעוש מואץ. ארצות הברית הפכה מרפובליקה חקלאית למדינה תעשייתית ומודרנית פורחת. גבולותיה התרחבו וכלכלתה פרחת. ארצות הברית הציעה למהגרים אפשרויות רבות להתבסס כלכלית. יהודים רבים פנו לנסות את מזלם בארצות הברית. ניסיונם של היהודים במסחר ובבנקאות סייע להם להשתלב בתהליך התיעוש באמריקה כמשווקים ובנקאים.

Neil Simon

ניל סיימון - מחזאי

מרווין ניל סיימון נולד ברובע הברונקס של ניו יורק ב-4 ביולי 1927. לימים עברה משפחתו להתגורר בווישינגטון הייטס, בצפונה של מנהטן. חיי הנישואים של הוריו ידעו טלטלות קשות, עובדה שהשפיעה מאוד על חייו ומשתקפת לא אחת ביצירותיו. לאחר שסיים את לימודיו באוניברסיטת ניו-יורק ובאוניברסיטת דנוור, התגייס לצבא ככתב צבאי. לאחר שחרורו, החלו הוא ואחיו דני לכתוב מערכונים קומיים עבור אמני בידור פופולריים וכן לקומיקאים ידועי שם. באמצע שנות החמישים החלו האחים לכתוב גם מערכונים לתיאטרון. מחזהו הראשון "לך תקע בחצוצרה", הועלה על במת תיאטרון בברודוויי ב-1961 ושוחק כ-700 פעם. הצלחה זו בישרה את עתידו המזהיר של המחזאי ניל סיימון. בשנות השישים והשבעים כתב להיט אחר להיט לתיאטרון ולקולנוע שרובם מתארים את החיים בניו-יורק.

בשנות השמונים כתב את הטרילוגיה האוטוביוגרפית שתיעדה את שנות ילדותו, את הגיוס לצבא ואת תחילת ההתערות בעולם הבמה לענפי השונים. טרילוגיה זו, "יומן חוף ברייטון", "טירונות", "בדרך לברודוויי", זכתה אותו בהכרת הביקורת, שהחלה להתייחס אליו ביתר רצינות והערכה. מאז ועד עתה כתב ניל סיימון כ-40 מחזות לבמה ותמלילים למחזות-זמר. רבים ממחזותיו, יותר משל כל מחזאי אמריקאי אחר, הפכו לתסריטים, ובנוסף כתב במיוחד 12 תסריטים מקוריים. עם מחזותיו הידועים נמנים גם "יחפים בפארק", "הזוג המוזר", "מלון פלזה", הנערים שבחבורה", "הרופא הטוב", "פרק ב'", "אבודים ביונקס" ו"אסיר בלב העיר".

אלי ביז'אווי - מחרזם

Eli Bijavout

יליד 1978, בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת סמינר הקיבוצים. בין תרגומיו - תיאטרון באר-שבע: "פיאף", "שחק אותה סם", "אסיר בלב העיר", תיאטרון הקאמרי: "בית ספר לנשים", "קברט", "רומיאו ויוליה". בית לסין/ק.א.הפקות: "אוליבר!", "Avenue Q", "היפה והחיה". תיאטרון המדיטק: "צפרדי וקרפד". תיאטרון הספרייה: "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "בדלתיים סגורות", "השגחה עליונה", "אאידה", "תשוקה", "ג'קיל והייד".

בימוי - תיאטרון באר-שבע: "פיאף". תיאטרון הספרייה: "תשוקה" (סונדהיים), "בדלתיים סגורות", היפה והחיה. בית צבי: "אנדורה", "השגחה עליונה", "ספון ריבר".
 כתיבה - תיאטרון הבימה: "ליזיסטרטה" - פנטזיה קומית על שלום - עם אודי בן משה, עפ"י "ליזיסטרטה" לאריסטופנס.
 קולנוע - כתיבת התסריט ל"בננות", סרטו החדש של איתן פוקס. זוכה מלגת קרן אמריקה-ישראל (שרת) לבימוי בשנים 2002-2006. זוכה פרס על כתיבת הליברטו ל"אדיפוס משפט האלים", פסטיבל עכו 2000.

מיטקו בוזקוב - במאי

Mitko Bozakou

יליד בולגריה, בוגר האקדמיה הממלכתית לתיאטרון בסופיה. בין השנים 1984-1991 עבד כבמאי בית בתיאטראות בסופיה. ב-1990 הוזמן לביים בתיאטרון הלאומי של בולגריה. ב-1991 עלה לישראל. מלמד מזה כ-20 שנה בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. החל מ-2007 מלמד באימפרו, סטודיו למשחק קולנוע וטלוויזיה. בין ההצגות שביים - תיאטרון בית ליסין: "אני לא רפפורט". תיאטרון הקאמרי: "כובע הקש האיטלקי". תיאטרון חיפה: "יתוש בראש", "אמנות המשחק", "עד התביעה". תיאטרון באר-שבע: "בית הקפה", "החולה המדומה". תיאטרון הספרייה: "נג שקוף", "מוריד הגשם", "ג'ייקל & הייד" המחזמר, "כמו שתרצו אותי", "הגרי ה-4", "בעל אידיאלי", "כוכב ללא שם", "הגס של אנטוניו הקדוש". הפקות בית צבי: "יומן חוף ברייטון", "שבת ראשון שני", "מהומה רבה על לא דבר". התיאטרון הלאומי של בולגריה: "משרתם של שני אדונים" (2009).

סאשה (אלכסנדר) ליסיאנסקי - מעצב תפאורה

נולד ברוסיה. בעל תואר שני באדריכלות. למד עיצוב תפאורה אצל דוד ברובוסקי בתאטרון "טנגקה" במוסקבה. היה מעצב הבית של תיאטרון "סוברמניק" במוסקבה. עלה לארץ ב-1990. לימד באקדמיה "בצלאל", אוניברסיטת ירושלים, אוניברסיטת תל-אביב ושנקר. עיצב למעלה מ-150 תפאורות להצגות ברוסיה, ישראל, ארצות הברית, הולנד, בולגריה, צרפת ואסטוניה. בשנים 1995-2001 היה מעצב הבית של תיאטרון "גשר" תל-אביב.

זוכה בארבעה פרסי תיאטרון ישראל, פרס מוזיאון תל-אביב, פרס ע"ש משה שטרנפלד, פרס בקבדרינלי בפראנ.

Sasha Lisiyansky

סבטלנה ברנר - מעצבת תלבושות

מעצבת תפאורה ותלבושות. בוגרת ביה"ס גרקוב, רוסיה, ואוניברסיטת תל-אביב.

עיצוב תפאורה - תיאטרון החאן: "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהובת הדרקון", "אותלו", "מצליחים", "נישואים", "קץ", "אושר", "חיל פרשים אנו", "צל חולף", "הנון של ראש העיר". תיאטרון גשר: "הלילה ה-12". תיאטרון חיפה: "משהוא למות בשבילו", "מחיר הכבוד". מדיטק: "אמיל והבלשים", "נסף-צפרדע", "ספר הג'ונגל", "מומו", "יותם ועלי". תיאטרון באר-שבע: "למה לא באת לפני המלחמה". תיאטרון אורנה פורת: "אנה ומלך סיאם", "הבחורים מדלת ממול". תיאטרון הקאמרי: "עד לא ידע". עיצוב תלבושות - תיאטרון אורנה פורת: "הברווזון המכוער". תיאטרון גשר: "שונאים-סיפור אהבה". תיאטרון חיפה: "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס", "המקום ממנו באתי" ו"אמא מלכה". תיאטרון הבימה: "פירורים", "ארטון", "טנגו". מדיטק: "נסף-צפרדע", "ספר הג'ונגל".

Svetlana Berger

אורי מורג - מעצב תאורה

בוגר סמינר הקיבוצים.

תיאטרון הקאמרי: "מר גרין", "כובע הקש האיטלקי", "פרק ב'", "גיבור מעמד הפועלים". תיאטרון הבימה: "אכזר ורחום". תיאטרון חיפה: "בנות עובדות", "משפחת ישראל", "סוחרי גומי", "מפעל חייו", "טיפול בטנגו", "ראש משוגע", "המקום ממנו באתי", "ימי שלישי עם מורי". תיאטרון באר-שבע: "לא כולל שינה", "המדריך לחיים הטובים", "עלי כינור", "בית הקפה", "שעה וחצי איחור", "קיובוץ LA". תיאטרון בית לסיין: "אביב מתעורר", "אחים בדם", "שם פרטי", "אימא שלו", "מקסי ואני", "המלאך", "משאלה אחת ימינה", "33 וריאציות". תיאטרון קליפה: "Deus ex machina", "Labyrinth", "לב של כלב", "עונש EXPLODED VIEWS", "פולחן האביב", "אזוב מתכת", "עונש התשוקה", "אורפאוס", "חלם". הרמת מסך - 2012, 2001. ענבל פינטו: "שייקר 2006". קרן אור הפקות: "אבניו Q", "סיפורי נרניה", "אוליבר", "פסטיבל שירי ילדים זורו", "בת הים הקטנה".

מרכז מבקרים של eci פתח-תקווה. יעוץ תאורה: התיאטרון העירוני חיפה (2009), תיאטרון ג'רר בכר (2010).

רעיון בימוי ועיצוב להצגה "איש אישה ורוח זר" - פסטיבל ישראל 2009. פרס הבמה לעיצוב תאורה לילדים ונוער - מעצב התאורה של השנה 2008-2010.

Uri Morag

רן בגנו - מנהל מוסיקלי

משנת 1987 עוסק במגוון רחב של מוסיקה ובשנים האחרונות מנהל המוסיקלי של להקת המחול 'ורטיגו' בהנהלת נועה ורטהיים. מעבודותיו בשנים האחרונות בתיאטרון-בתיאטרון הבימה: "מותו של סוכן", "מונולוגים מהוגינה", "שירי מלחמה", "קויאר ועדשים". בתיאטרון הקאמרי: "משרתם של שני אדונים", "שמנה", "הנמר". בתיאטרון חיפה: "כולם היו בני", "הצמא והרעה", "סוחרי גומי", "אנשים קשים". בתיאטרון בית לסיין: "בחורים טובים", "אמא שלו", "קפה ערבה", "בחורים טובים". בתיאטרון באר-שבע: "בוגד", "קן הקוקיה". בתיאטרון נאפולי (Teatro StabileNapoli): "אנטיגונה", "הים לא מרטיב את נאפולי".

בתחום המחול - "חמסין", "איש חוטים", "האסתר", "סילויה", "לידת הפניקס", "ורטיגו והיהלומים", "רעש לבן", "מאנא", "נול" ו"ורטיגו 20". עבודות של הכוראוגרפית רונית זיו: "לפרק את הצורה", "פרפרים שחורים", "ראי (ארי)" ו"אישה א".

הלחנת פס-קול בטלוויזיה ובקולנוע - "פלפלים צהובים" (זוכה פרס הפסקול הטוב לשנת 2011), "בלתי הפיך", "מגדלים באויר", "מרגל השמפניה" (זוכה פרס האקדמיה לסרטים דוקומנטריים 2007), "שישה מליון ואחד", "פלנטה אחרת", "נו אקזיט".

דניז אטרקצ'י - עוזרת במאי

בוגרת לימודי בימוי "תיאטרון החדר", קמרה אובסקורה, במסלול פרוזה ותסריטאות, ביכורי העיתים - לימודי בימוי והדרכת משחק בחינוך בלתי פורמאלי ובית הספר לכתובת דרמה, לימודי מחזאות. עבדה כמנהלת הצגה, עוזרת במאי ומפיקה בפועל בשלל הפקות. עבדה בבית ספר לאמנויות הבמה בית צבי (2006-2007) ומדיטק חולון (2008-2011).

הפקות: תיאטרון תמונע, הבימה, טלית הפקות, קרן אור הפקות, צוותא, תיאטרון תל-אביב, אשד הפקות, הפקות בחברות פרטיות, קופרודוקציות בינלאומיות ועוד. עוזרת במאי בתיאטרון באר-שבע בהצגות: "שחק אותה סם", "בוגד", "קומפני", "למה לא באת לפני המלחמה", "נורה", "סוביניר", "איפינינה". מתנדבת ב-1202, עמותה לנפגעי תקיפה מינית.

Ran Bagno

Denise Atrachki

Tom Aveni

Ron Bitterman

Yael Grobglas

Inbar Dahan

Eliran Haruz

תום אבני - יוני מוריס נירוס

יליד 1986.

תיאטרון בית ליסין: "ספר הג'ונגל". תיאטרון הספרייה: אופרת הרוק "רנט". תיאטרון מסחרי: "המלך סיאם", "תום סויר", "אלאדין", "זורו". בטלוויזיה: "השמינייה" עונה 2 ו-3, "האלופה" עונה 2, "24/7 תום אבני", "בובות", "האי" עונה 2, "לא תדעו עוד צער" (סרטה הקצר של סיגל אבין שזכה בפרס הראשון בפרויקט 48 שעות), "אורים ותומים", "סברי מרנן" עונה 1 ו-2.

רון ביטרמן - סמל חומי

בוגר סמינר הקיבוצים וסדנאות הבמה בהדרכת שמי זרחין, רני בלייה, ניר ברגמן.

תיאטרון חיפה: "גיבורים בעל כורחם". תיאטרון הבימה: "המדריך לחיים הטובים" (בשיתוף תיאטרון באר-שבע). תיאטרון באר-שבע: "אחבלה", "קומדיה של טעויות", "המשרד", "הרוזן ממונטה כריסטו", "קן הקוקייה", "פיאף", "הכל אודות חוה", "בוגד", "שחק אותה סם", "גלילאו". תיאטרון אורנה פורת: "פצפונת ואנטון", "אניהו", "הדוד הנק". תמונע: "החברים של ננה". בטלוויזיה: "חטופים" עונה 2.

יעל גרובגלס - דיזי האנין

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. משחק מול מצלמה בהנחיית ליאת בין. זוכת תחרות שירה מחוזות זמר 2011. זוכת תחרות מונולוגים ע"ש אורנה בן-חורין 2010. חברה לשעבר בלהקת סטפס אירי. מופיעה בפרסומות שונות, רקדנית בלט קלאסי וסווינג. הצגות במסגרת הלימודים: "כל הזעם הזה" (אנאבל) - זוכת ציון לשבח בפסטיבל "עתידי התיאטרון" (2011), "שיקאגו" (ליפשיץ), "שלוש אחיות" (אירינה). בתיאטרון באר-שבע: "שחק אותה סם", "הכל אודות חוה". בקולנוע: "כלבת" בבימוי נבות פפושדו ואהרון קשלס. בטלוויזיה: "סברי מרנן", "הפיג'מות", "תנח"י", "יחפים", "בנות הזהב" (עונה 2), "חצויה" (עונה 3), "רמזור" (עונה 3), "השועלים", "האי", "אולי הפעם" (עונה 2).

ענבר דנון - דיזי האנין

שירתה בתיאטרון צה"ל. בוגרת מגמת תיאטרון בתיכון עירוני א' לאמנויות, תל אביב. בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2012. זוכת מלגות הצטיינות ע"ש ד"ר שוש אביגל בתחרות מונולוגים ממחזותיו של חנוך לוין (2010/2012), מלגת הצטיינות ע"ש עדי שקד בתחרות מחזות זמר (2011) ושתי מלגות הצטיינות ע"ש אוהלה הלוי בתחרות מונולוגים ממחזאות ישראלית (2012). בתיאטרון צה"ל: "הוא והיא - 60 שנה להומור הישראלי". במסגרת הלימודים: "שרוליק-אופרת רוק", "דונה פלור נשואה לשניים", "ילד הנה ציפור". תיאטרון המדיסק: "מומו". בטלוויזיה: "אופוריה", "נויורק", "תיכון השיר שלנו" (עונה 1 ו-2), "החברים של נאור", "כיפה אדומה" (ערוץ 1).

אלירן הרוש - ניימס הוסי

יליד באר-שבע. בוגר גודמן - ביה"ס למשחק בנגב. זוכה מלגת הצטיינות בגודמן, וזוכה במלגות הקראת שירה ותחרות מונולוגים חברתיים מטעם כיוונים. הפקות בית הספר: "לצאת מכאן", "הכלה וצייד הפרפרים", "עושת הנפלאות", "ליזיסטרה", "חשיבותה של רצינות", "המעגל". תיאטרון באר-שבע: "בוגד", "פרח השכונות".

Tom Hagi

תום חגי - ארוולד אפשטיין

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון של יורם לוינשטיין. בוגר סדנת משחק בהנחיית שי זביב ואילן גנני. בוגר שיעורי משחק בהנחיית אייל כהן. מההצגות בסטודיו: "עמק המוות", "כל הזעם הזה", "יונים", "חירשים", "חקירה אינטימית", "אחרי הגשם", "דלתות" (אסופת מונולוגים). תיאטרון באר-שבע: "גלילאו". בטלוויזיה: "תא גורדין", "100", "אורים ותומים".

אורן כהן - דונלד קרני

בוגר מצטיין של מחזור א' ב"גודמן" - בית ספר למשחק בנגב. זוכה מלגת הצטיינות ע"ש מרק חסמן שלוש פעמים ברציפות 2005-2007, זוכה מלגת מצטיין מחזור תלת שנת, מלגת תחרות מונולוגים 2007 ומלגת צביקה הדר למונולוגים קומיים 2008. זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשנת 2009 בקטגוריית שחקן מבטיח. חבר בקבוצת התיאטרון של רמי דנון בשדרות. תיאטרון באר-שבע: "לטיפול יצאנו", "קומדיה של טעויות", "המדריך לחיים הטובים", "הרוזן ממונטה כריסטו", "פיאף", "קן הקוקייה", "החולה המדומה", "גלילאו", "משחזר הסכינים הסיני". תיאטרון הבוגרים: "היירספריי". תיאטרון הקיבוץ: "תרנגול כפרות". בקולנוע: "זסרמיל".

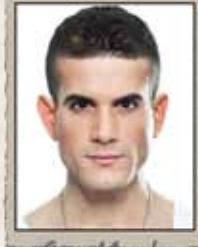
Oren Cohen

בטלוויזיה: "שביתה" בימוי רני בלייר.

ברדיו: מגיש את התכנית "שותפים לתשע" ברדיו דרום.

אורי מזנקי - רוי סלרידן

בוגר בית ספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2011. זוכה תחרות מונולוגים ע"ש אורנה בן-חורין 2009. זוכה תחרות מונולוגים ע"ש עדי קמרי 2010. זוכה תחרות מחזות זמר 2011. הצגות במסגרת הלימודים: "עמק המוות", "כל הזעם", "דלתות", "שלוש אחיות", "צומת וולקן", "נס במילאנו". בקולנוע: "שועלים".

Ori Mazki

בטלוויזיה: "רמזור", "מעורב ירושלמי".

זהו תפקידו הראשון בתיאטרון באר-שבע.

אדוה עדני - רואנה

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. תיאטרון הבימה: "סוניה מושקט". תיאטרון בית לסיין: "ילדה של כולם", "אני לא רפפורט", "מי מכיר את עמוס חפר". תיאטרון חיפה: "השקרן" והמופע המוסיקלי: "שוק המציאות". תיאטרון הקאמרי: "קרום", "אטום". תיאטרון באר-שבע: "מהומה רבה על לא דבר", "הנסיכה והרועה", "הנאהבים", "כטוב בעיניכם", "ציד המכשפות", "אהבה וזיכרון", "אנה פרנק", "בית המלאכה", "לחנך את ריטה", "יתוש בראש", "נוכלים ואוהבים", "כשאת אומרת לא", "לא כולל שינה", "אחרון המאהבים הלוהטים", "בין חברים", "גלילאו". תיאטרון הספרייה: "פאל ג'ואי", "הלוויה חורפית". במחזמר "גריז". בתיאטרונטו 95 העלתה את ההצגה "ג'ורדן". בפסטיבל לתיאטרון קצר: "חני בעלך אוהב אותך", "מיכל".

Adva Adani

בטלוויזיה: "פרפר נחמד".

משתתפת במופע הבידור "נישואים גרעיניים" אותו כתבה ביימה והפיקה יחד עם בעלה דוד קינלר.

Hay Polishuk

אייתי פולישוק - ניזוף ויקובסקי

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין (2007-2010). בוגר סדנת "שקט רעש מצלמים". ביה"ס למשחק על שם לי שטרסברג בניו יורק (2002-2004). משחק מול מצלמה אצל ליאת ביין. זוכה מלגת שחקן מצטיין לשנת 2010 מטעם קרן אסתר ודוקטור אלי ליאון.

תיאטרון בית ליסיין: "מראה מעל הגשר". תיאטרון אורנה פורת: "מרק כפתורים". תיאטרון הקאמרי בשיתוף תיאטרון מראה: "המלחמה בבית".

בקולנוע: "התאבדות" בימוי: בני פדרמן (2013), "הערת שוליים" בימוי: יוסף סידר.

בטלוויזיה: "שטיסל", "אופוריה", "המיוחדת", "סרוגים", "פולישוק" עונה 2, "מנדלבאום בלש פרטי".

מופיע בפרסומות בטלוויזיה, חבר לשעבר בלהקת "טרם" במשך חמש שנים, רקדן סטפס מקצועי.

Written by:
Neil Simon
Translated by:
Eli Bijaoui
Director:
Mitko Bozakov
Stage designer:
Alexander Lisiyansky
Costume designer:
Svetlana Breger
Lighting designer:
Uri Morag
Musical director:
Ran Bagno

The Cast:

Tom Avni - Eugene Morris Jerome
Ron Bitterman - Sgt. Toomey
Yael Grobglas/Inbar Danon - Daisy Hannigen
Eliran Harus - James Hennesey
Tom Hagi - Arnold Epstein
Oren Cohen - Donald Carney
Ori Mazki - Roy Selridge
Adva Adani - Rowena
Itay Polishuk - Joseph Wykowski

The theatre is supported by:

 the Ministry of Culture and Sport

 Beer-Sheva Municipality

 The Negev Development Authority

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel
Tel: 972-8-6266444 www.b7t.co.il

האנשים שלנו מאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית

י"ר: אשר גרינבאום, ריימונד אברג'יל, קרן אוזן, אבי אטיאס, פרופ' ראובן איליה, דר' מאיר אנגלט, פיני בדש, ראובן בן סימון, משה גולדפרב, דניאלה גז, עפרה חן, אהרון ידלין, דוד יוסוב, עופר ליפשיץ, עליזה מנור, פרופ' ג'ורג' מרקוביץ, מאיר סהר, אריה קליימן, אמיר רחובליט, יוסי רייך, יצחק שתיל

ממונה בטיחות: יעקב הכהן

יעוץ משפטי: רמה לשם עו"ד

מבקר חיצוני: חדד את תורג'מן ושות' רז"ח

מבקר פנימי: אלברט פרץ, רו"ח

רופא התיאטרון: ד"ר מיקי (מייקל) גידון

דוברות ויחסי ציבור: צבי תקשורת בע"מ

ציגות מכירה: מזל אבר, אירית אדרי, עדי אדרי, קטי אוחיון, שחף בר, סיון בראון, ורד הרוש, שרית מטודי, הילה מנצור, לירז נחום, שרית פנחס, חגית שלי, מעיין ששון

קופאיות: ליטל אודי, נועה חביבאן, יעפת חלילי, הילה יעקובי, הילה לוי, אורטל נוימן, חלי סבג, נטע-לי סלונקי

מנהלת מח' סלמרקטינג וקופה: אילנית וקנין- בקר

מנהלת מכירות אזור דרום: אושרה דן

מנהלת מכירות חוץ: רונית קריספין

מנהלת פרויקטים שיווקיים: ורד דהן

מנהלת המחלקה החינוכית: הילה פז

רכוזות המחלקה החינוכית: ירדן סולמי, מאיה פרג'י

חשבונות: כנרת סברי, רו"ח

הנהלת חשבונות: שרה כהן

חשבונות שכר והנה"ח: אילנית דחליקה

מזכירת התיאטרון: נעמי אלטר

עוזרת מנכ"ל: איילת שחר

מזכירת המח' האמנותית: מאיה פרג'י

מנהלת פרויקטים: טל חדד

פרסום והפקה: שני אמור

אחזקה: רחל צנצלאשוילי

מלבישות: לריטה מיגורוב, יהודית אלקיים, מיכל אטיאס, תרצה חצב, אביבית עמר, עדי שבו

פאניות: רעיסה פודלובה

מחסן תלבושות ואביזרים: אהובה ארז

צוות טכני: חנוך אברהם, אלכס גומלסקי, רוני בקר, דודו מויאל, אריה לוצאטו, ג'וני סולטן, אלעד רחמים

מנהלי במה: יורם אלי, מוטי ברהום, משה הראל, אלי יוספי

מנהל טכני: אבי קובני

מח' סאונד ומולטימדיה: ניר רובין, יעקב אבודרהם, אייל פיש, אנדריי לומנובסקי

מנהל מח' סאונד ומולטימדיה: אופיר ספיר

תאורה: רותם אבירם, שמעון זרחי, אבי זוהר, אלירן צדיק, גבי פרידריך

מנהל ומעצב תאורה: שמואל מור

מנהלי הצגה: שלמה לסרי, איציק קריספין

מנהל הפקות ותפעול: יואב מהרבני

ועדה אמנותית: ניר ארז, איה קפלן, רפי ניב, שמוליק יפרח

מנהל אמנות: רפי ניב

סמנכ"ל כספים ומינהל: אורן אהרוני

מנכ"ל ומנהל אמנותי שמוליק יפרח

נותני חסויות ותורמים:

מכתשים-אגן בע"מ, כימיקלים לישראל בע"מ, מנג'ניום ים המלח בע"מ, מפעלי ים המלח בע"מ, מפעלי תובלה בע"מ, רותם אמפרט נגב בע"מ, תרכובות ברום בע"מ, קבוצת פורום, הקרן ע"ש מוק ריץ, הקרן ע"ש דן וגלוריה שוסטרמן, הקרן להשבת רכוש נספי השואה

חברי אגודת הידידים לשנת 2013:

מייסדים: ביתן רותי וגדי, לוצאטו את לוצאטו בע"מ, מתן שירותי בריאות בע"מ, נגב מינרלים בע"מ, ידידים: בן שמואל יצחק, בירון שדה ענת וטל, בליסטרא שוש וגיל, גז דניאלה ויוסי, כימקונטקט בע"מ, ליפשיץ איריס ועופר, מנור עליזה, צבי תקשורת בע"מ, תולי אמנות העץ בע"מ, תבליני מימון

BILOXI BLUES

Written by: NEIL SIMON Translated by: ELI BIJAOUTI Directorr: MITKO BOZAKOV

